

Arrest

**nr. 118 528 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 8 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 oktober 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 augustus 2013.

1.3. Op 8 oktober 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 oktober 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in Bethlehem, te zijn opgegroeid in Turqumia en moslim te zijn. In juni 2011 slaagde u voor uw examen aan de hoge middelbare school van de Turqumia secundaire school voor jongens. Op 1 augustus 2011 ging u samen met uw vader naar de universiteit van Hebron om u in te schrijven voor het nieuwe academiejaar. Aan de poort van unief stonden leden van de islamitische studentenbeweging (al Qutlu al Islamiya). Zij stelden zich aan u en uw vader voor als een organisatie die studenten financieel bijstonden. In ruil voor hun ondersteuning engageerde u zich om u in te zetten voor deze studentenbeweging. Vanaf 1 augustus was u bijna dagelijks aanwezig om de studentenbeweging te helpen met praktische zaken. U kreeg ook religieus onderricht van de beweging. Zo moest u pamfletten plakken ter aankondiging van een herdenking van een martelaar op 25 augustus 2011 en moest u op diezelfde dag helpen met het klaar zetten van stoelen en tafels. Na afloop van het festival moest alles weer worden opgeruimd. Toen u even zat uit te rusten op een stoel, hoorde u jongeren spreken over een operatie, over wie wat zou gaan doen. Toen u werd bemerkt door een van deze jongens, kwam eentje van hun naar u toe en werd u op dreigende toon aangesproken dat als u iets bekend zou maken van hetgeen u had gehoord, uw leven in gevaar zou zijn. U voelde zich niet meer veilig vanaf dit moment. Op 18 september werd er een festival georganiseerd door de islamitische studentenbeweging teneinde nieuwe studenten kennis met de beweging te laten maken. U kreeg een badge opgespeld waarop stond dat u deel uit maakte van de organisatie en was de hele dag druk in de weer. Uw neef, M.(...) A.(...) Z.(...) (O.V. 6.902.583 - CGVS 11/22876) was ook aanwezig op het feest. Toen het feest ten einde liep en u met uw neef aan het praten was, werden jullie aangesproken door ene M.(...) J.(...). Hij vroeg om samen iets met jullie te drinken en jullie gingen op het aanbod in. Plotseling kwam een onbekende op jullie aflopen. M.(...) J.(...) werd zachtjes aangesproken en de vraag gesteld of men het ging doen of niet en wat er was gebeurd met een groep jongeren. U en uw neef besloten te vertrekken. U sprak over het incident met uw vader en hij gaf aan de beweging beter te mijden. Daags nadien keerde jullie terug naar de universiteit en vernamen jullie van medestudenten dat er organisatoren van de bijeenkomst van de dag voordien, zouden zijn gearresteerd. Enkele dagen later, op 22 of 23 september 2011, werd u, toen u na een hele dag op de unief te zijn geweest naar huis wilde terugkeren, in een plaats genaamd Bir al mahjer, door drie mannen ontvoerd. Er werd een zak over uw hoofd gedaan en uw handen werden geboueid. U werd overgebracht naar landbouwgebied alwaar u werd vastgehouden. De zak werd van uw hoofd gedaan en u zag uw neef M.(...) staan. Jullie werden uitgescholden voor verraders en beiden gemarteld. Na een klein uurtje, hoorden jullie plotseling een stem van een man die vroeg wat er gaande was. Jullie ontvoerders sloegen op de vlucht. Diezelfde man trof jullie aan, vroeg wat er was gebeurd en nam jullie mee naar zijn huis waar jullie je mochten wassen. Hij bracht jullie naar de plek van waaruit er auto's vertrokken naar Hebron stad. Het was inmiddels reeds avond geworden. Terug bij uw moeder aangekomen vertelde u haar het hele verhaal. Nog diezelfde nacht werd jullie woning beschoten. Naar aanleiding van deze feiten deed u aangifte bij de Palestijnse autoriteiten. U besloot wel onmiddellijk uw ouderlijke woonst te verlaten en trok in bij een tante die in een naburig dorp woonde. Uw neef, wiens woning diezelfde nacht werd bestookt met een molotovcocktail, dook eveneens op dit adres onder. Jullie besloten dat het beter zou zijn het land te verlaten. U nam nog een laatste keer afscheid van uw moeder om op 1 oktober 2011 samen met uw neef en met jullie eigen paspoorten de Westelijke Jordaanoever te verlaten en naar Jordanië te reizen. In Jordanië regelde de smokkelaar voor u een Turks visum, waarop jullie twee dagen later met jullie eigen paspoort naar Turkije reisden, om op illegale wijze verder door te reizen naar België. U kwam op 24 oktober 2011 aan in België en wendde zich nog dezelfde dag tot de Belgische autoriteiten teneinde aan deze te kennen te geven nood te hebben aan subsidiaire bescherming.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: Uw originele identiteitskaart, uw originele geboortecertificaat, uw originele middelbare schooldiploma.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat – generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de Palestijnse West-Bank verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet overtuigt dat er omstreeks 18 september 2011 sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron. Ofschoon dit incident aanleiding zou zijn geweest voor verdachtmakingen van collaboratie aan uw adres, kan u niet aangeven door wie deze arrestatie zou zijn uitgevoerd, zij het de Palestijnse

autoriteit of de Israëliësch, weet u niet te vertellen hoeveel leden er zouden zijn opgepakt en weet u niet of er over dit incident iets in de nationale pers is verschenen. Gezien de ernstige consequenties die dit incident voor u meebrachten, mag het toch merkwaardig worden genoemd dat u zich hieromtrent niet beter heeft geïnformeerd (CGVS, p. 10). Uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat CEDOCA geen informatie heeft kunnen terugvinden over het door u vooropgestelde incident. Gezien de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd, mag dit gegeven dan ook als hoogst merkwaardig worden beschouwd. U met deze informatie geconfronteerd, repliceert dat u niet weet of al Qutlu al Islamiya deel uitmaakt van Hamas en stelt u dat de arrestatie gebeurde ofwel door de Palestijnse autoriteit ofwel door Israël (CGVS, p. 10). Deze uitleg is evenwel weinig relevant. Er kan dan ook met reden worden getwijfeld aan het feitelijk plaatsvinden van dit incident. Gezien dit incident onderdeel uitmaakt van uw directe vluchtaanleiding, komt uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Niet alleen vinden uw verklaringen geen weerslag in de door het CGVS geconsulteerde landeninformatie, er is ook sprake van ernstige discrepanties tussen uw verklaringen onderling en de verklaringen die uw neef heeft afgelegd ten overstaan van het CGVS. Zo mag het bijzonder merkwaardig worden genoemd dat u verklaarde dat u reeds van 1 augustus 2011, actief was binnen de islamitische studentenbeweging (CGVS, p. 7), terwijl u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat men u op de bijeenkomst voor nieuwe studenten probeerde te overtuigen om u aan te sluiten bij de beweging. Gezien u bovendien verklaarde dat u op de dag van bovengenoemde festiviteit met een badge van de organisatie rond liep, mogen deze verklaringen toch als tegenstrijdig worden gekwalificeerd. Ook uw neef liet verstaan dat jullie op het moment van de studentenbijeenkomst beiden onbekend waren met de studentenbeweging (CGVS, 11/22876, 8-9). U geconfronteerd met de verklaringen van uw neef en uw verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, herhaalt u dat u vanaf 1 augustus samenwerkte met de studentenbeweging, dat de tolk u niet uw verklaringen zou hebben laten afmaken en dat uw neef wel op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat u zich geëngageerd had voor de studentenbeweging (CGVS, p. 9- 10). Uw verklaringen in dit klaren voorliggende discrepantie niet uit. Deze doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Ook jullie verklaringen in verband met de door u vooropgestelde ontvoering zijn weinig consistent. Jullie werden (quasi) gelijktijdig ontvoerd. U verklaarde dat u werd ontvoerd toen u onderweg was van de universiteit naar huis. U was de ganse dag op de universiteit geweest (CGVS, p. 8). Uw neef verklaarde daarentegen dat hij werd ontvoerd nadat hij was vertrokken van bij u thuis, waar -jullie samen de situatie hadden besproken (CGVS 11/22876, p. 8, 11). Voorts verklaarde u niet te weten waar u werd vastgehouden door uw ontvoerders. Uw neef verklaarde evenwel dat jullie zouden zijn vastgehouden in het dorpje in Beit Hula (CGVS 11/22876, p. 11). U hiermee geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en weet u plotseling dan toch dat u in de buurt van Beit Hula zou zijn vastgehouden (CGVS, p. 11). Ook dient te worden aangestipt dat u in eerste instantie verklaarde ergens buiten, tussen olijfbomen te zijn vastgehouden (CGVS, p. 8), terwijl uw neef stelde in een woning, in een kamer te werden ondergebracht (CGVS 11/22876, p. 8). U hiermee geconfronteerd past u wederom uw verklaringen aan en stelt het dat het toch een soort gebouw was, met drie muren en boomstammen op het dak (CGVS, p. 11). Deze inconsistenties aangaande de door u vooropgestelde ontvoering doen andermaal afbreuk aan u geloofwaardigheid.

Voorts dient nog te worden opgemerkt dat er ernstige tegenstrijdigheden zijn vast te stellen tussen uw verklaringen tegenover het CGVS en uw verklaringen zoals u die heeft laten optekenen in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u tegenover DVZ dat het feestje voor de nieuwe studenten dat werd georganiseerd door de islamitische studentenbeweging, werd gehouden op 25 augustus 2011 (zie vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, p. 3), terwijl u tegenover het CGVS verklaarde dat dit evenement zou hebben plaatsgevonden op 18 september 2011. U hiermee geconfronteerd, stelt wederom dat de tolk u niet zou hebben laten uitpraten en dat hij zich vergist zou hebben tussen het evenement van 25 augustus en 18 september 2011. Deze uitleg is weinig overtuigend. Niet alleen werd u de vragenlijst nogmaals voorgelezen en verklaarde u zich akkoord op 16 januari 2012, ook kreeg u tijdens het gehoor bij het CGVS nogmaals de mogelijkheid om correcties of aanvullingen te maken op de vragenlijst, hetgeen u naliet (CGVS, p. 2). Voorliggende tegenstrijdigheid kan u dan ook worden tegen geworpen. Eveneens dient te worden geconstateerd dat u heeft nagelaten bij DVZ melding te maken van het feit dat uw huis werd beschoten. Gezien de ernst van de feiten, doet ook deze omissie in uw verklaringen ten overstaan van DVZ afbreuk aan de waarachtigheid van deze feiten. Dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat, ofschoon u stelt naar aanleiding van de beschieting, aangifte te hebben gedaan bij de autoriteiten, u hier geen enkel begin van bewijs van voor legt.

Tot slot dient nog te worden aangestipt dat u twijfelachtige verklaringen aflegt aangaande uw contacten met uw ouders. U stelt omwille van veiligheidsredenen bewust geen enkel contact meer te

hebben genomen met uw ouders (CGVS, p. 4), terwijl uw neef verklaarde dat hij tegen zijn wil in, geen contact meer kon nemen met zijn familie omdat hij de contactgegevens van zijn familie was kwijtgeraakt (CGVS11/22876, p. 4). Jullie uiteenlopende verklaringen in dit verband, te meer jullie familie zijn, en dus ook uw mogelijkheid om al dan niet aan informatie te geraken over uw actuele vrees vanwege Hamas, overtuigen niet en ondermijnen andermaal uw algehele geloofwaardigheid.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel uw herkomst en identiteit bevestigen. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt u geen enkel bewijs voorlegt van uw inschrijving aan de universiteit van Hebron.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit de Westelijke Jordaanoever. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever blijkt dat het conflict dat dit gebied actueel kenmerkt niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëliëse strijdkrachten (zie COI Focus: Cisjordanie - Situation sécuritaire dd.4/10/2013).

Het geweld dat de Westelijke Jordaanoever actueel kenmerkt is eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen hoofdzakelijk bij manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie en de Muur wordt geuit; wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd worden door de Israëliëse troepen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw neef, Al zuhour Moamen (CGVS 11/22876), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geheel ten onrechte geen geloof hecht aan de waarachtigheid van zijn relaas en dat de ingeroepen gebreken in de motivering uiterst miniem zijn, dan wel zich niet voordoen op het niveau van de relevante bijzonderheden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), poneert verzoeker dat er in zijn hoofde duidelijk sprake is van een risico op onmenselijke behandeling indien hij zal terugkeren en dat zijn vrees voor mishandeling door Hamas terecht is. Uit de feiten die hij heeft aangehaald blijkt volgens verzoeker duidelijk dat er ernstige en redelijke gronden aanwezig zijn op basis waarvan kan worden besloten dat het toekomstig risico zich in zijn hoofde met een grote mate van waarschijnlijkheid zal voordoen. Het zou dan ook onmenselijk zijn om hem te laten terugkeren naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij immers geconfronteerd zal worden met dezelfde problemen als voorheen, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “PA security up his attacks and kidnaps a number of cadres and supporters of Hamas” van Islamic Association for Palestine Students van 23 september 2011, het artikel “Security Hebron aircraft fire thwarted bomb processed by Hamas against Israel” van Maanews van 26 oktober 2013, een inschrijvingsbewijs van

de universiteit te Hebron en een studentenkaart. Per aangetekend schrijven stuurt verzoeker de beëdigde vertaling van het inschrijvingsbewijs.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet overtuigt dat er omstreeks 18 september 2011 sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Cedoca geen informatie heeft kunnen terugvinden over het door hem vooropgestelde incident, wat gezien de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd dan ook als hoogst merkwaardig mag worden beschouwd, (ii) er sprake is van ernstige discrepanties tussen zijn opeenvolgende verklaringen alsook tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst werden benaderd door Hamas teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie en ook hun verklaringen in verband met de door hem vooropgestelde ontvoering weinig consistent zijn, zoals wordt toegelicht, (iii) tevens ernstige tegenstrijdigheden zijn vast te stellen tussen zijn verklaringen tegenover het Commissariaat-generaal en zijn verklaringen zoals hij die bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen omtrent het tijdstip waarop het feestje voor de nieuwe studenten werd georganiseerd door de islamitische studentenbeweging en hij heeft nagelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn huis werd beschoten, (iv) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt van de aangifte die hij bij de autoriteiten zou hebben gedaan naar aanleiding van de beschieting, (v) hij twijfelachtige verklaringen aflegt aangaande zijn contacten met zijn ouders en hij en zijn neef uiteenlopende verklaringen afleggen aangaande de mogelijkheid om al dan niet aan informatie te geraken over zijn actuele vrees vanwege Hamas, (vi) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn om bovenstaande appreciatie te wijzigen daar deze enkel zijn herkomst en identiteit bevestigen en hij geen enkel bewijs voorlegt van zijn inschrijving aan de universiteit van Hebron en (vii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de Westelijke Jordaanoever geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker een originele identiteitskaart, een origineel geboortecertificaat en een origineel middelbare schooldiploma heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...)”*.

Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag bepaalt: *“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”*.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonbaar aan de hand van documenten en ook niet beweert dat hij de bescherming en de bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, in het bijzonder de UNRWA geniet. Artikel 1D van het vluchtelingenverdrag is derhalve niet van toepassing zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op correcte wijze de asielaanvraag van verzoeker heeft onderzocht op grond van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève (cf HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*, 2010, <http://curia.europa.eu>).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak

volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel ongeloofwaardig overkomt, temeer daar hij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten.

2.8.1. Zo acht de Raad het vooreerst onaanvaardbaar dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelfs niet kon verduidelijken door wie – de Palestijnse Autoriteit dan wel de Israëlische Autoriteiten – de arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron omstreeks 18 september 2011 zou zijn uitgevoerd (administratief dossier, stuk 6, p. 10). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij voorzichtig bleef nadat hij over de arrestatie hoorde, hetgeen erop wijst dat hij vreesde mogelijks zelf ook in de problemen te kunnen komen omwille van zijn betrokkenheid bij de studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Er kan dan ook in alle redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker zich bij andere studenten/leden grondig zou hebben geïnformeerd omtrent deze arrestaties en dat hij derhalve minstens zou kunnen toelichten hoeveel studenten werden gearresteerd en wie deze arrestaties heeft uitgevoerd. Dit feit staat centraal in verzoekers rechtstreekse vluchtaanleiding zodat dan ook redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij hierover duidelijke informatie kan verschaffen. Het verweer in het verzoekschrift dat het op zich weinig uitmaakt wie er precies achter de arrestaties zat en het daarentegen van belang is dat hij ten gevolge van de arrestaties problemen ondervond met Hamas, die van oordeel was dat hij de gearresteerden had verklikt, is dan ook niet ernstig en vermag niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dit klemt des te meer daar ook verzoekers beweerd problemen met Hamas ongeloofwaardig moeten worden geacht, zoals blijkt uit wat volgt.

Gelet op verzoekers verregaande onwetendheid met betrekking tot het incident dat de aanleiding zou zijn geweest voor verdachtmakingen van collaboratie aan zijn adres en de vaststelling dat hij hieromtrent evenmin enig begin van bewijs bijbrengt, slaagt hij er geenszins in te overtuigen dat er omstreeks 18 september 2011 daadwerkelijk sprake zou zijn geweest van een arrestatie van leden van de islamitische studentenbeweging te Hebron. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verwijst naar twee internetartikelen, op grond waarvan volgens hem de door hem aangehaalde feiten aannemelijk kunnen worden gemaakt daar uit deze artikelen blijkt dat er in de bewuste periode (en ook nu nog) studenten met banden met Hamas werden (worden) gearresteerd op de universiteit van Hebron, kan de Raad slechts vaststellen dat nergens in de door verzoeker aangehaalde artikelen een incident omstreeks 18 september 2011 wordt vermeldt. Verzoeker slaagt er dan ook nog steeds niet in

hogere genoemde arrestatie aan te tonen, hetzij met een artikel uit de nationale pers, hetzij met een artikel uit internationale berichtgeving, hetgeen ten eerste mag verbazen gelet op de nauwgezetheid waarmee mensenrechtenschendingen op de Westelijke Jordaanoever worden opgevolgd, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt gesteld.

2.8.2. Voorts kunnen ernstige discrepanties worden vastgesteld tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen alsook tussen zijn verklaringen en deze van zijn neef omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst werden benaderd door Hamas teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven. Zo verklaarde verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij sinds 1 augustus 2011 actief was binnen de islamitische studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 7-8), terwijl hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen dat hij en zijn neef op 25 augustus 2011 op een receptie voor nieuwe studenten georganiseerd door Hamas werden benaderd door een aantal partijleden, die hen probeerden te overtuigen zich bij de beweging aan te sluiten, hetgeen zij weigerden (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt dat zij op een feest voor nieuwe studenten door Hamas werden benaderd teneinde zich aan te sluiten bij de organisatie ("*... Op een dag waren we bij de organisatie van Hamas. Tijdens het feest kwamen er mensen naar ons. Ze begonnen met ons kennis te maken en vragen te stellen over onze ambities. Ze boden hun steun aan, en ze zeiden dat ze oudere studenten waren en dat ze de alles kenden op de unief. We waren er samen met mijn familielid. Ze vroegen of we een kop koffie kwamen drinken. Ze veranderen een beetje van thema. Ze begonnen over politiek. Ze zeiden dat ze het aantal studenten behorende tot Hamas wilden verhogen. We hoorden dat ze spraken over het feit of andere jongeren konden ontkomen, of zij een oproeping hadden gekregen of niet. We waren verbaasd getuige te zijn van deze gesprekken. We wisten niet waar het over ging. Voor ons was dat niet duidelijk, waar ze het over hadden. We waren bang en zeiden dat we zouden vertrekken. We hebben die mensen achter gelaten en zijn vertrokken.*") (gehoor CGVS neef, p. 8)). Op geen enkel ogenblik maakte verzoekers neef gewag van het feit dat verzoeker reeds sinds augustus actief was binnen de islamitische studentenbeweging, zelfs niet wanneer hem gevraagd werd waarom hij – gezien de positie van deze organisatie op de Westelijke Jordaanoever – naar een feest van Hamas ging (gehoor CGVS neef p. 9). Evenmin maakte hij melding van het feit dat verzoeker, als lid van het organisatiecomité waarvan hij ook een badge droeg, tijdens het hele feest mensen zou hebben geholpen (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Nochtans verklaarde verzoeker dat zijn neef op de hoogte was van het feit dat hij zich had geëngageerd voor de studentenbeweging (administratief dossier, stuk 6, p. 10).

Ook over de inhoud van het gesprek dat hij heeft gevoerd/opgevangen tijdens/na het feestje voor nieuwe studenten zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen allesbehalve coherent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij en zijn neef de dag na het feestje voor nieuwe studenten dezelfde personen terug zagen die hen tijdens het feestje hadden aangesproken. Ze stonden in hun nabijheid en deze personen spraken in raadsels maar verzoeker en zijn neef begrepen dat het ze het over een operatie tegen Israël hadden. Een van hen begreep dat verzoeker en zijn neef hen verstonden. Hij waarschuwde hen dat ze niets mochten zeggen over wat ze gehoord hadden. Twee of drie dagen later was de operatie algemeen bekend en beschuldigden de Hamasleden hen ervan de informatie bekend te hebben gemaakt. Een dag later zouden verzoeker en zijn neef zijn ontvoerd (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Deze verklaringen vallen geenszins te rijmen met de beweringen van verzoekers neef in dit verband, die voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat zij tijdens het feestje voor nieuwe studenten georganiseerd door Hamas door een lid van de studentenorganisatie zouden zijn aangesproken over een op til zijnde operatie tegen Israël, waarover zij met niemand mochten praten (gehoor CGVS neef, p. 11) en die in strijd hiermee voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij en zijn neef op de achtergrond een gesprek hoorden in een soort codetaal en dat er werd gesproken over oproepingen, waarop zij bang werden en zijn vertrokken (gehoor CGVS neef, p. 8 en p. 10). Verzoeker zelf beweerde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer dat hij de dag van het feestje persoonlijk werd aangesproken met de vraag "wat er gebeurd met de groep jongeren, of ze het gaan doen of niet", waarna hij en zijn neef vertrokken en zijn neef hem vroeg waarover hij sprak (administratief dossier, stuk 6, p. 8).

2.8.3. Daarnaast zijn de ook de verklaringen van verzoeker en zijn neef in verband met de door hen vooropgestelde ontvoering weinig consistent. Zo verklaarde verzoeker dat hij de dag van zijn ontvoering de hele dag op de universiteit was en dat hij werd ontvoerd toen hij stond te wachten op de minibussen die naar zijn dorp reden (administratief dossier, stuk 6, p. 8). Verzoekers neef beweerde daarentegen dat hij ontvoerd werd toen hij het huis van verzoeker verliet: "*Een paar dagen laten zat ik met mijn neef*

samen in zijn huis. We dachten hardop over hoe onze studie aan te pakken. Het was iets nieuws om aan de unief te studeren. Toen ik op weg was naar huis, ik zag een auto, er springen drie mannen uit, ze hebben een zak met stof over mijn hoofd gedaan, mijn handen geboeid en mij in de auto geduwd. (gehoor CGVS neef, p. 8).

Voorts leggen verzoeker en zijn neef inconsistente verklaringen af over de plaats waar zij werden vastgehouden. Verzoeker meent dat het loutere feit dat hij spreekt over drie muren zonder dak op een plaats waar olijfbomen staan en zijn neef over een kleine kamer op een afgelegen plaats in een landbouwgebied geen afdoende verschil is om te besluiten dat hun verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn. Uit de verklaringen van verzoekers neef blijkt evenwel duidelijk en ontegensprekelijk dat hij naar een woning werd gebracht, naar een kleine kamer waar nadien ook verzoeker naartoe zou zijn gebracht (gehoor CGVS neef, p. 8). Aan verzoeker gevraagd waar hij werd vastgehouden, buiten of in een gebouw, verklaarde hij daarentegen *“Buiten onder de bomen. Er was een plek die uit twee muren bestond.”* Pas nadat hij werd geconfronteerd met de bewering van zijn neef dat zij in een kamer werden vastgehouden, paste verzoeker zijn verklaringen aan en stelde hij *“Het was een vorm van een kamer, geen kamer. Het was een lege grond. Drie muren die werden gebouwd, die werden bedekt met boomstammen”* (administratief dossier, stuk 6, p. 10-11), hetgeen evenwel nog steeds niet te rijmen valt met de stelling van zijn neef naar een kleine kamer in een woning te zijn gebracht. De verklaringen van verzoekers neef in dit verband zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en de strijdigheid met verzoekers verklaringen is dermate flagrant dat niet kan worden ingezien op welke manier bijkomende vraagstelling aan verzoekers neef, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift, ertoe zou kunnen leiden dat zijn verklaringen en deze van zijn neef alsnog verenigbaar zouden kunnen schijnen.

2.8.4. Tot slot wordt verzoekers geloofwaardigheid verder onderuit gehaald door de vaststelling dat hij heeft nagelaten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken melding te maken van het feit dat zijn huis werd beschoten. Verzoeker meent dat het loutere feit dat dit element niet werd behandeld tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat te besluiten dat zijn relaas niet geloofwaardig is en hij wijst er in dit verband op dat de tijd die hij krijgt op de Dienst Vreemdelingenzaken te beperkt is om het relaas gedetailleerd uit de doeken te doen en om alle gebeurtenissen te behandelen, hetgeen hem niet ten kwade kan worden geduid.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. Dat asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een beperkte tijd krijgen om hun verhaal te vertellen, kan niet worden aanvaard als afdoende reden voor het niet vermelden van het feit dat zijn huis zou zijn beschoten. Immers, niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht en correct zijn. Hij verklaarde hierbij dat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, dat hij niets meer aan zijn verklaringen wenste toe te voegen en dat hij geen bijkomende opmerkingen had (administratief dossier, stuk 9, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook bij aanvang van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte hij geen gewag van het feit dat hij belangrijke feiten niet heeft kunnen vertellen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij verklaarde in dit verband dat hij alles heeft verteld maar dat hij de kans niet kreeg om details te zeggen (administratief dossier, stuk 6, p. 2). De beschieting van zijn ouderlijk huis kan echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijke element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Verzoeker geeft overigens in voorliggend verzoekschrift geen valabele verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs van de aangifte die hij bij de autoriteiten zou hebben gedaan naar aanleiding van de beschieting van zijn ouderlijk huis. Nochtans blijkt uit de neerlegging van het inschrijvingsbewijs aan de universiteit en de studentenkaart dat hij in de mogelijkheid verkeert om bijkomende stavingstukken te bekomen.

2.8.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten op generlei wijze betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde bewijs van inschrijving aan de universiteit van Hebron en de studentenkaart zijn evenmin van dien aard dat ze de appreciatie van verzoekers asielaanvraag in positieve zin kan ombuigen. Het mag verbazen dat verzoeker thans in staat blijkt te zijn deze documenten bij te brengen. Tijdens zijn gehoor verklaarde hij immers dat hij niet officieel was ingeschreven op de universiteit doch hij enkel een aanvraag had gedaan en dat het bewijs van deze aanvraag verloren is gegaan bij de diefstal van de koffers (administratief dossier, stuk 6, p. 9). Het inschrijvingsbewijs werd bovendien vreemd genoeg afgestempeld op 3 november 2013. Hoe dan ook kunnen deze stukken hoogstens aantonen dat verzoeker ingeschreven was aan de universiteit van Hebron doch vormt deze niet het minste bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen met Hamas.

2.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet kan bestempeld worden als een internationaal of binnenlands gewapend conflict, er geen sprake is van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten, het geweld eerder gelokaliseerd is en de impact ervan op het leven van de gewone burger eerder beperkt is, en incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen hoofdzakelijk voorkomen bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie en de Muur wordt geuit, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen.

Verzoeker betwist deze beoordeling niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS